

Arrest

nr. 266 724 van 17 januari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. HUYBRECHTS
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 22 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juli 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juli 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2021, datum waarop de huidige zaak *sine die* werd uitgesteld.

Gelet op de beschikking van 3 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. HUYBRECHTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 juni 2021 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19). De verzoeker beweert de Griekse nationaliteit te hebben.

Op 6 juli 2021 deelt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aan de stad Gent mee dat deze aanvraag als nietig moet worden beschouwd. Er werd een vals paspoort en een valse identiteitskaart voorgelegd.

Op 12 juli 2021 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Het betreft de eerste bestreden akte, die aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op 12 juli 2021 en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Gent op 12/07/2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: D. (...)

voornaam: A. (...)

geboortedatum: (...).1986

geboorteplaats: T. T. (...)

nationaliteit: Onbepaald

In voorkomend geval, alias: D. A. (...) °(...)/1986 Griekenland.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 23.06.2021 een aanvraag “Verklaring van inschrijving als EU onderdaan” indiende bij de gemeente Gent. Hij staaft deze aanvraag met een Grieks paspoort met nummer (...) en een Griekse identiteitskaart met nummer (...). Op 28.06.2021 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vast dat betrokkene een vals paspoort had voorgelegd (rapport RR-2021-001431 / AZ-2021-002051) en een valse identiteitskaart (RR-2021 -001432 / AZ-2021002052. Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Op 06.07.2021 deelde DVZ aan de gemeente Gent mee dat betrokkene aanvraag tot inschrijving als EU-burger als nietig dient te worden beschouwd.

Betrokkene verklaart in België te zijn om werk te zoeken. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van zijn seksuele oriëntatie echter kan betrokkene kan hier geen bewijzen van voorleggen, in zijn administratief dossier vinden we hiervan ook niets terug. Betrokkene verklaard een partner te hebben in België, hij geeft geen gegevens van deze persoon waardoor we niet in de mogelijkheid zijn om een onderzoek te doen naar een eventueel gezinsleven. Betrokkene verklaart geen

medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggestuuring valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakte gebruik van valse documenten in een poging zijn verblijf te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene maakte gebruik van valse documenten in een poging zijn verblijf te regulariseren.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 23.06.2021 een aanvraag "Verklaring van inschrijving als EU onderdaan" indiende bij de gemeente Gent. Hij staaft deze aanvraag met een Grieks paspoort met nummer (...) en een Griekse identiteitskaart met nummer (...). Op 28.06.2021 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vast dat betrokkene een vals paspoort had voorgelegd (rapport RR-2021-001431 / AZ-2021-002051) en een valse identiteitskaart (RR-2021-001432 / AZ-2021002052). Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Op 06.07.2021 deelde DVZ aan de gemeente Gent mee dat betrokkene's aanvraag tot inschrijving als EU-burger als nietig dient te worden beschouwd.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggestuuring valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakte gebruik van valse documenten in een poging zijn verblijf te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene maakte gebruik van valse documenten in een poging zijn verblijf te regulariseren.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 23.06.2021 een aanvraag "Verklaring van inschrijving als EU onderdaan" indiende bij de gemeente Gent. Hij staaft deze aanvraag met een Grieks paspoort met nummer (...) en een Griekse identiteitskaart met nummer (...). Op 28.06.2021 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vast dat betrokkene een vals paspoort had voorgelegd (rapport RR-2021-001431 / AZ-2021-002051) en een valse identiteitskaart (RR-2021-001432 / AZ-2021002052). Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Op

06.07.2021 deelde DVZ aan de gemeente Gent mee dat betrokkene aanvraag tot inschrijving als EU-burger als nietig dient te worden beschouwd.

Betrokkene verklaart niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van zijn seksuele oriëntatie, echter kan betrokkene hier geen bewijzen van voorleggen. In zijn administratief dossier vinden we hiervan ook niets terug.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakte gebruik van valse documenten in een poging zijn verblijf te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene maakte gebruik van valse documenten in een poging zijn verblijf te regulariseren.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, K. C. (...), attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van Gent en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, D., A. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas
(...)"

Uit de bewoordingen van de eerste bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

Op 12 juli 2021 wordt aan de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 12 juli 2021 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van Gent op 12/07/2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : D. (...)

voornaam : A. (...)

geboortedatum : (...).1986

geboorteplaats : T. T. (...)

nationaliteit : Onbepaald

In voorkomend geval, alias: D. A. (...) °(...)/1986 Griekenland.

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 12/07/2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 23.06.2021 een aanvraag “Verklaring van inschrijving als EU onderdaan” indiende bij de gemeente Gent. Hij staaft deze aanvraag met een Grieks paspoort met nummer (...) en een Griekse identiteitskaart met nummer (...). Op 28.06.2021 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vast dat betrokkene een vals paspoort had voorgelegd (rapport RR-2021-001431 / AZ-2021-002051) en een valse identiteitskaart (RR-2021-001432 / AZ-2021002052. Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Op 06.07.2021 deelde DVZ aan de gemeente Gent mee dat betrokkene's aanvraag tot inschrijving als EU-burger als nietig dient te worden beschouwd.

Betrokkene verklaart in België te zijn om werk te zoeken. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van zijn seksuele oriëntatie echter kan betrokkene kan hier geen bewijzen van voorleggen, in zijn administratief dossier vinden we hiervan ook niets terug. Betrokkene verklaard een partner te hebben in België, hij geeft geen gegevens van deze persoon waardoor we niet in de mogelijkheid zijn om een onderzoek te doen naar een eventueel gezinsleven. Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(...)"

Op 14 juli 2021 dient de verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 augustus 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest met nummer 260 533 van 13 september 2021 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

Op 21 september 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een *"beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens"* (bijlage 13septies). Deze akte vermeldt onder meer dat het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van 12 juli 2021 terug uitvoerbaar is geworden en zij bevat tevens een beslissing om de verzoeker, met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zonder verwijl te doen terugleiden naar de grens. Hieromtrent wordt als volgt gemotiveerd:

"Het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is terug uitvoerbaar overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980

Aan de Heer die verklaart te heten: [...]

Werd op 12.07.2021, met toepassing van artikel 7, eerste lid, (1°, 3°), en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 14.07.2021, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

Op 19.08.2021 werd hem een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend.

Betrokkene diende op 30.08.2021 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd geweigerd op 13.09.2021. De verwijderingsbeslissing van 12.07.2021 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Terugleiding naar de grens/vaststelling van de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING/VASTSTELLING NAAR/VAN DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene maakte gebruik van valse documenten in een poging zijn verblijf te regulariseren.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 23.06.2021 een aanvraag "Verklaring van inschrijving als EU onderdaan" indiende bij de gemeente Gent. Hij staaft deze aanvraag met een Grieks paspoort met nummer ANxxx en een Griekse identiteitskaart met nummer ANxxx.

Op 28.06.2021 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vast dat betrokkene een vals paspoort had voorgelegd (rapport RR-2021-001431 / AZ-2021-002051) en een valse identiteitskaart (RR-2021-001432 / AZ-2021002052. Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Op 06.07.2021 deelde DVZ aan de gemeente Gent mee dat betrokkene's aanvraag tot inschrijving als EU-burger als nietig dient te worden beschouwd.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens gebruik van valse identiteitsdocumenten (PV nummer GE.55.LA.046833/2021 van de politie zone van Gent.) Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van zijn seksuele oriëntatie. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 14/07/2021. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Ook in beroep oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13.09.2021 dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Betrokkene verklaarde geen medische problemen te hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Op datum van 12/07/2021 werd betrokkene medisch onderzocht in het centrum, uit dit onderzoek bleek dat betrokkene geen ziekte heeft die een inbreuk vormt op artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn."

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De beslissing tot vasthouding

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van het onderhavige beroep in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 12 juli 2021, die in de eerste bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van het beroep kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet het beroep als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 12 juli 2021, die in de eerste bestreden akte vervat ligt.

3.2. De beslissing tot terugleiding naar de grens

De ontvankelijkheid van het beroep is een zaak die de openbare orde raakt, zodat het procesbelang desnoods ambtshalve door de Raad moet worden onderzocht.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen beroepen slechts voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp, waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet bestaan op het moment van het indienen van het beroep en moet tevens blijven voort bestaan tot op het ogenblik van de uitspraak.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verweerder op 21 september 2021 een *“beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens”* heeft genomen die onder meer een nieuwe beslissing bevat om de verzoeker, met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zonder verwijl te doen terugleiden naar de grens. Hieruit blijkt dat de thans voorliggende beslissing tot terugleiding naar de grens van 12 juli 2021 impliciet maar zeker werd opgeheven en werd vervangen door de nieuwe beslissing tot terugleiding naar de grens van 21 september 2021.

De bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens, vervat in de eerste bestreden akte van 12 juli 2021, dient derhalve als opgeheven te worden beschouwd, zodat zij voor de verzoeker thans geen rechtsgevolgen meer sorteert.

Bijgevolg rijst de vraag of de eventuele nietigverklaring van de thans bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens de verzoeker nog een voordeel kan opleveren.

Ter terechtzitting wordt het standpunt van de partijen gevraagd ten aanzien van hetgeen voorafgaat. De advocaat van de verzoeker bevestigt dat er, gelet op de opheffing van de beslissing tot terugleiding naar de grens van 12 juli 2021, geen belang meer is bij een eventuele nietigverklaring ervan.

De loutere omstandigheid dat een administratieve rechtshandeling, die geen uitwerking meer heeft, in het rechtsverkeer aanwezig blijft aangezien ze niet uitdrukkelijk is ingetrokken of opgeheven, verantwoordt op zich niet de nietigverklaring ervan door de Raad. Decisief is immers dat de beslissing

de rechtstoestand van de betrokkene(n) nog beïnvloedt, hetgeen *in casu* niet blijkt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Uit wat voorafgaat volgt dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens die in de eerste bestreden akte vervat ligt (RvS 30 oktober 2000, nr. 90.617).

Ambtshalve dient derhalve te worden vastgesteld dat het beroep, wat deze beslissing betreft, onontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Onderzoek van het beroep in de mate dat het gericht is tegen de op 12 juli 2021 genomen beslissingen tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: de eerste bestreden beslissing) en tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (hierna: de tweede bestreden beslissing)

4.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de *“Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting”*, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“Verzoeker kreeg een bijlage 13 septies (bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) en een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art. 3 van het EVRM geschonden worden indien verzoeker dient terug te keren naar Ghana.

III. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Het is zeer onzorgvuldig van verwerende partij om geen onderzoek te doen naar de schending van art. 3 van het EVRM.

Nochtans dienen ze zelf ook een grondig en individueel onderzoek te verrichten alvorens men verzoeker oppakt en in een gesloten centrum onderbrengt.

Verzoeker verklaarde tijdens het verhoor door de politie te Gent, niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst omwille van zijn seksuele oriëntatie. Dit werd niet onderzocht door verwerende partij.

Hieruit blijkt dat verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.”

Het is onredelijk van verwerende partij om verzoeker eerst op te sluiten en hem een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten om nadien een grondig onderzoek te voeren of hij effectief kan terugkeren.

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit zuil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker werd gevoerd.

Dit wordt ook vermeld in de bestreden beslissing zelf.

Ondertussen vroeg verzoeker asiel aan, gezien hij omwille van zijn seksuele geaardheid onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij werd verstoten door zijn familie. Zijn vader is een pastoor en behoort tot een internationale kerkgemeenschap. Zijn vader droeg de kerkgemeenschap op verzoeker op te jagen en hem te doden. Homoseksualiteit wordt totaal niet aanvaard in de gemeenschap van verzoeker. Verzoeker vreest terecht voor zijn leven. Hij zal bovendien geen normaal leven kunnen leiden in Ghana, omwille van zijn seksuele geaardheid.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens niet correct heeft geoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

De actuele situatie dient onderzocht en beoordeeld te worden. Verwerende partij stelt in zijn beslissing dat een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk gemaakt kan worden, zonder daar een degelijk onderzoek naar te voeren.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Schending van de hoorplicht

Daarnaast werd verzoeker niet grondig gehoord over zijn sociale en familiale situatie, alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, nogmaals een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn

persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 3° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr 184.616 in RvV 202254).

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

III.2. Schending van artikel 3 EVRM

Terugkeer zou een schending van art. 3 van het EVRM uitmaken. Dit omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren, zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Verzoeker is immers al jaren niet meer in zijn land van herkomst geweest.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan.

Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verzoeker was in zijn land van herkomst een voorstander van de LGBT-gemeenschap. Hij is homoseksueel. Hij hield dit verborgen voor zijn familie, en in het bijzonder voor zijn vader. Zijn vader is

pastoor en lid van een internationale kerkgemeenschap, de True Christ Apostels International Church. Homoseksualiteit wordt in zijn gemeenschap niet aanvaard.

Verzoeker leerde op de universiteit een Griekse student kennen, die in Ghana verbleef omwille van een gemeenschappelijk project op de universiteit van Accra. Ze begonnen een relatie. Verzoeker dacht zijn vader te kunnen overtuigen om homoseksuele personen een kans te geven. Hij reageerde echter zeer negatief. De vader van verzoeker zei hem nooit meer te willen zien en beloofde de gemeenschap in te schakelen om hem op te jagen en te doden. Verzoeker heeft een gegronde vrees te zullen worden gedood als ze hem vinden. Hij is zo bang dat hij geen enkel sociale media account heeft, uit angst dat iemand hem zal vinden. Gezien zijn vader deel uit maakt van een internationale kerkgemeenschap, vreest hij dat ze hem zo zullen vinden.

De moeder van verzoeker heeft geen autoriteit binnen het gezin en zijn broers en zussen wensen niets meer met hem te maken te hebben. Hij heeft aldus niemand die hem zal kunnen opvangen en beschermen. Ook van de overheid van Ghana dient hij geen bescherming te verwachten, (zie stuk 3 - COI Focus)

Verzoeker kon nergens meer terecht en vreesde voor zijn leven. Hij vluchtte samen met zijn Griekse partner naar Griekenland. Ze leefden daar sinds 2011 samen. Zijn partner zorgde voor hem, gaf hem onderdak en regelde een tewerkstelling (onofficieel). Zijn partner regelde een Griekse identiteitskaart en Grieks paspoort teneinde verzoeker te willen helpen om ondergedoken te leven. Op 17 mei 2021 overleed de partner van verzoeker in het ziekenhuis aan de gevolgen van het corona virus. De familie van zijn partner beschuldigde hem van de besmetting. Hij kon aldus niet meer in Griekenland verblijven en kwam naar België.

Verwerende partij stelt dat een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk gemaakt kan worden. Verzoeker kan geen bewijzen voorleggen van zijn seksuele oriëntatie. Verzoeker diende in allerijl Ghana te verlaten en kon niets meenemen. Nadien verbleef hij jaren in Griekenland bij zijn partner.

Toen deze plots kwam te overlijden, werd hij prompt op straat gezet door de familie van zijn partner. Deze ging niet akkoord met de relatie met verzoeker, omwille van racisme. Verzoeker beschikt uit angst niet over sociale media accounts. Zijn mobiele telefoon werd hem afgenomen. Verzoeker heeft dit reeds verklaard, doch er werd geen rekening mee gehouden.

Verzoeker diende inmiddels een verzoek tot internationale bescherming in. Hij wenst dan ook dit onderzoek af te wachten.

Verwerende partij heeft geen enkel onderzoek gevoerd naar de situatie van verzoeker in zijn land van herkomst, noch heeft zij de elementen die werden opgeworpen door verzoeker onderzocht en mee in de beoordeling opgenomen. Dat het duidelijk is dat verwerende partij niet voldaan heeft aan de motiveringsverplichting die op haar rusten dat de bestreden beslissing wel degelijk een schending van deze verplichting inhoudt.

Verwerende partij houdt bovendien geen enkele rekening met het feit dat verzoeker de valse documenten gebruikte om te kunnen ondergedoken blijven. Hij vreest terecht te zullen gedood worden, wanneer de leden van zijn gemeenschap hem zullen vinden. Hij kan onmogelijk terugkeren naar zijn land van herkomst.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 3 EVRM.

Het niet voeren van een adequaat onderzoek naar de situatie is flagrant onzorgvuldig en schendt de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker! De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

Dat verzoeker onder de bescherming valt van art 3 EVRM.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Bezwaarlijk kan men stellen dat dit een grondig en individueel onderzoek uitmaakt!"

Uit de bewoordingen van het eerste middel blijkt dat dit middel inhoudelijk enkel een betwisting omtrent het op 12 juli 2021 getroffen bevel om het grondgebied te verlaten omvat. Er zijn geen concrete argumenten tegen het tevens op die datum opgelegde inreisverbod te ontwaren. Het eerste middel wordt dan ook onderzocht ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

4.1.1. De verzoeker meent dat artikel 3 van het EVRM werd geschonden, hij verwijst in dit verband naar zijn seksuele oriëntatie. De verzoeker betoogt dat hij inmiddels een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en hij dit onderzoek dan ook wenst af te wachten. De verzoeker betoogt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar zijn situatie werd gevoerd. Volgens de verzoeker wordt dit ook in de bestreden beslissing vermeld. De verzoeker benadrukt dat de verweerder enkel stelt dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

Ter terechtzitting vraagt de voorzitter naar het actueel belang dat de verzoeker nog zou hebben bij de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. Immers werd op 21 september 2021 ten aanzien van de verzoeker een nieuwe beslissing genomen waarin een concretere en recentere beoordeling in het kader van artikel 3 van het EVRM werd gemaakt. De verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing en berust aldus in de wettigheid van deze beslissing, waarvan de beroepstermijn inmiddels verstreken is.

De raadvrouw van de verzoeker geeft hierop te kennen dat zij zich afvraagt of de verzoeker de nieuwe beslissing wel goed begrepen heeft en meent dat het niet aantekenen van een beroep geen invloed mag hebben op het belang.

De Raad merkt op dat in de voornoemde beslissing van 21 september 2021 (die werd geciteerd onder punt 1.) wordt verwezen naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2021 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en naar 's Raads arrest met nummer 260 533 van 13 september 2021 waarbij de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker weigert. De verzoeker beriep zich in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming van 14 juli 2021 op zijn homoseksualiteit. Uit de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2021 blijkt dat deze niet overtuigd is dat de verzoeker homoseksueel is. Uit 's Raads arrest met nummer 260 533 van 13 september 2021 blijkt dat de Raad de commissaris-generaal bijtreedt in zijn besluit dat de verzoeker zijn beweerde homoseksuele geaardheid niet aannemelijk maakt.

De ongeloofwaardigheid van dit relaas werd reeds op definitieve wijze door de Raad vastgesteld en het gezag van gewijsde van het arrest met nummer 260 533 van 13 september 2021 verhindert dat de Raad in het kader van het onderhavige beroep zou uitgaan van enig werkelijk bestaand risico dat de verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou ondervinden omwille van zijn beweerde homoseksuele geaardheid. De verzoeker brengt geen concrete elementen naar voor, waarover de Raad zich nog niet heeft uitgesproken. Bovendien heeft de verweerder, gelet op het op 13 september 2021 uitgesproken arrest van de Raad, een nieuwe beslissing tot terugleiding naar de grens getroffen waarin uitdrukkelijk wordt aangegeven dat uit de beoordeling van de commissaris-generaal én de Raad redelijkerwijze kan worden afgeleid dat de verzoeker geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. De verzoeker heeft hiertegen geen rechtsmiddel aangewend, en heeft aldus niet in rechte betwist dat er, gelet op de beslissingen inzake het verzoek om internationale bescherming, geen sprake is van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst.

Nog daargelaten de vraag of de verzoeker in de gegeven omstandigheden nog een belang kan doen gelden bij de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat de verzoeker zich in het eerste middel beperkt tot de beknopte weergave van zijn asielrelaas. Dit relaas werd echter door de Raad ongeloofwaardig bevonden (RvV 13 september 2021, nr. 260 533):

"4.1. Verzoeker verklaart vervolging te vrezen bij terugkeer naar Ghana wegens zijn homoseksuele geaardheid.

De commissaris-generaal is er evenwel niet van overtuigd dat verzoeker homoseksueel is en oordeelt dat hij er niet in geslaagd is zijn seksuele oriëntatie binnen de door hem geschetste Ghanese context aannemelijk te maken.

Hij baseert zich hiervoor op onder meer volgende bevindingen.

- Hij stelt vast dat verzoeker doorheen zijn verklaringen over zijn bewustwording als homoseksueel, buiten de melding dat hij "niet verrast" was, geen enkele blijk geeft van het nadenken over, het omgaan met, en het ervaren van nog maar een enkele gedachte, overweging of gevoel bij het feit dat hij homo is, ondanks het feit dat de Ghanese maatschappij manifest vijandig staat ten aanzien van zijn seksuele oriëntatie. Zijn verklaringen geven verder geen blijk van een andere (cultureel bepaalde) manier van beleving van de eigen geaardheid, maar duiden enkel op een volledig en manifest gebrek aan doorleefde ervaringen.

- Dat verzoeker tijdens een studentenbijeenkomst zou zijn opgekomen voor de rechten van homoseksuelen en zich hierbij zonder meer zou hebben geout in november 2010, waarbij hij niet heeft nagedacht over de gevolgen van zijn openlijke outing als homoseksueel, ondanks de enorme risico's die dit met zich meebrengt in Ghana, strookt volgens de commissaris-generaal niet met het gedrag van iemand die homoseksueel is in Ghana en toont verzoekers onvermogen aan om zich in te leven in de situatie van een homoseksueel in Ghana.

- Wat betreft zijn vader, stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker slechts op basis van een vermoeden concludeerde dat zijn vader minder vijandig zou staan ten aanzien van homoseksuelen en dat hij op geen enkele manier trachtte hierover meer duidelijkheid te krijgen. Indien zijn vader werkelijk zou hebben vernomen dat verzoeker homoseksueel zou zijn, is het volgens de commissaris-generaal niet aannemelijk dat zijn vader dan gedurende een half jaar geen enkele actie onderneemt, te meer gezien zijn functie binnen de kerkgemeenschap. Indien verzoeker werkelijk door zijn vader met de dood werd bedreigd, acht de commissaris-generaal het verder niet aannemelijk dat verzoeker gewoon naar de universiteit terugkeerde, daar bleef deelnemen aan de lessen en tevens naar de kerk ging.

- Dat verzoeker na zijn beweerde outing geen enkele maatregel nam om zich te behoeden tegen zijn familie of de Ghanese maatschappij die zeer vijandig staan ten aanzien van homoseksuelen maar zijn leven aan de universiteit gewoon voortzette, is gezien de Ghanese context niet aannemelijk.

- Indien verzoeker werkelijk homoseksueel zou zijn in Ghana is het niet aannemelijk dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de situatie van homoseksuelen in Ghana. Er kunnen verder ernstige vraagtekens worden geplaatst bij verzoekers beweerde universitaire profiel en hij slaagt er niet in om een coherent beeld te schetsen van zijn leven aan de universiteit in Ghana.

- Wat betreft verzoekers verklaringen over zijn relaties, stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker niet helemaal coherent is over het aantal partners in Ghana, dat zijn verklaringen over zijn relatie met S. niet doorleefd zijn en dat bij zijn relatie met C. ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt.

- Verzoeker kan geen coherente verklaringen afleggen over het moment dat hij verblijfspapieren kreeg in Griekenland en bovendien blijkt dat hij heeft getracht om de Belgische overheden om de tuin te leiden door een aanvraag 'Verklaring van inschrijving als EU onderdaan' in te dienen met een vals Grieks paspoort en een valse Griekse identiteitskaart.

- Dat verzoeker zijn beschermingsverzoek pas indient nadat de vervalsing aan het licht komt en hij wordt vastgehouden, doet zijn verzoek laattijdig voorkomen.

De commissaris-generaal meent vervolgens dat waar verzoeker niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij homoseksueel is, er ook geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde relatie met C. en dus evenmin aan de beweerde vasthouding door C. in Griekenland.

Daar geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde homoseksuele geaardheid en relaties, kan volgens de commissaris-generaal evenmin geloof worden gehecht aan de verzoekers geopperde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Ghana – die het rechtstreekse gevolg zou zijn geweest van verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid en homoseksuele relatie – noch kan een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, blijken.

Wat betreft de documenten die door verzoeker werden voorgelegd ter staving van zijn beschermingsverzoek, oordeelt de commissaris-generaal dat, daar de door verzoeker geopperde verklaringen in het kader van zijn beschermingsverzoek over het geheel genomen als ongeloofwaardig worden beschouwd, de door hem neergelegde documenten niet kunnen worden beschouwd als een aanwijzing voor zijn seksuele geaardheid, te meer gelet op volgende bevindingen:

"Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een kopie van een certificaat waaruit blijkt dat u op 28 mei 2011 uw bachelor haalde met 'first class honours'. Gezien het gaat om een kopie, die gemakkelijk te vervalsen is met allerhande knip- en plakwerk kan hieraan geen bewijswaarde worden gehecht.

U legt verder een kopie neer van uw geboorteakte, met nr 060801-93-2005, uitgereikt op 9 juli 2015. U verklaarde dat de spelling van uw vadersnaam niet correct is; er staat immers [...]h[...] i.p.v. [...]k[...] (zie notities CGVS, p 40). Zoals reeds werd aangegeven, kan aan een kopie geen bewijswaarde worden

gehecht. Daarenboven bevat het geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document.

U legt voorts verschillende foto's neer waarop voorgangers van de kerk te zien zijn. Een zeker [S.B.D.] zou 'vice general secretary' zijn bij de True Christ Apostles church international, met hoofdkwartier in Kumasi. U verklaart dat hij uw vader is. Uit niets blijkt echter dat deze man daadwerkelijk uw vader is en dat hij negatief zou staan t.a.v. homoseksualiteit, zoals u verklaarde.

Verder legt u verschillende artikels neer i.v.m. de homofobie in Ghana. Dit zijn echter algemene artikels die de situatie in Ghana beschrijven en die geenszins in twijfel worden getrokken. Ze zeggen echter niets over uw persoonlijke situatie in Ghana. U legt tevens artikels voor die Cleanlove Kpogo u doorstuurde. Ook deze artikels zeggen niets over uw persoonlijke situatie. Tot slot trachtte u ook een video door te sturen die echter niet via Outlook kon verzonden worden."

In de bestreden beslissing wordt op uitvoerige en omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

4.2. Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat deze bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid en beweerd vrees voor vervolging, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

De Raad herinnert er in dit kader aan dat indien de verzoeker om internationale bescherming geen bewijskrachtige elementen kan voorleggen aangaande zijn of haar seksuele geaardheid, de seksuele geaardheid dient te blijken uit de verklaringen van de verzoeker (UNHCR, "Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity", Genève, 2008, nr. 35).

Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat er minstens doorleefde verklaringen worden afgelegd over de eigen bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van de homoseksuele geaardheid die verder reiken dan stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit. Van een verzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel en omwille van deze geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van oorsprong kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoont.

Bijgevolg, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, komt het aan de verzoeker om internationale bescherming toe om zijn beweerd homoseksualiteit of anders-geaardheid aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) moeten worden gezien in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is.

Uit de beschikbare objectieve landeninformatie, voorgelegd door beide partijen, waaronder de COI Focus "Ghana: homoseksualiteit" van 1 juli 2019, blijkt dat er in Ghana, verzoekers land van herkomst, sprake is van een klimaat van geweld, homofobie en discriminatie tegen homoseksuelen, dat onder meer wordt gevoed door het criminaliseren van seks tussen personen van hetzelfde geslacht, negatieve berichtgeving alsook homofobe retoriek van politici en overheidsfunctionarissen en katholieke en islamitische leiders.

De commissaris-generaal vermocht dan ook redelijkerwijze de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn beweerd homoseksuele geaardheid te beoordelen in het licht van specifieke en algemene objectieve landeninformatie over homoseksualiteit in Ghana. Hij mocht dan ook nagaan of verzoeker zijn seksuele oriëntatie binnen een homofobe maatschappij zoals de Ghanese, met een manifest vijandere perceptie vanuit de burgerlijke maatschappij ten aanzien van homoseksuelen, aannemelijk maakte (zie EASO, Judicial analysis 'Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System', 2018, p. 76). Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat met de nodige sensitiviteit rekening werd gehouden met verzoekers culturele achtergrond. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking, bewustwording, de beleving en aanvaarding van zijn beweerd homoseksuele geaardheid in de context van een homofobe Ghanese samenleving.

4.3. In het verzoekschrift wordt geen dienstige poging ondernomen om de pertinente vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van verzoekers homoseksuele geaardheid te ontcrachten. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen slechts blijft steken in het louter volharden in en herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen. Dergelijk verweer is niet

dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, zoals hierna zal blijken.

Waar verzoeker inzake de bewustwording van zijn beweerde homoseksuele geaardheid, louter verklaarde dat hij "niet verrast" was (NPO, p. 21), motiveert de commissaris-generaal dan ook terecht als volgt:

"U verklaart dat u nooit was aangetrokken tot vrouwen en dat u helemaal niet de droom had om te trouwen en kinderen te hebben. Wanneer u nogmaals wordt gevraagd wat er door u heen ging, bij het besef dat u zich aangetrokken voelde tot mannen, herhaalt u dat u niet verrast was maar dat u toch wel bang was voor de reactie van uw vader en dat u niet wilde dat hij dit te weten zou komen (zie notities CGVS, p. 31). Wanneer u vervolgens werd gevraagd hoe u ermee omging toen u beseftte dat u tot mannen was aangetrokken, herhaalt u nogmaals dat u niet verrast was. Uw onvermogen om blijk te geven van enige reflectie omtrent de situatie waarin u zich bevond – homo zijnde in Ghana- of te getuigen van wat u dacht en wat door u heen ging, en uw uiterst beknopte uitleg dat u niet verrast was, maar dat u de reactie van uw vader vreesde, is een danig simpele en allerm minst doorleefde weergave van de complexe realiteit waarmee een homo, opgroeiend en levend in een homofobe maatschappij als de Ghanese, geconfronteerd wordt bij de bewustwording van de eigen seksuele geaardheid, en de manifeste vijandige perceptie ervan door de burgerlijke maatschappij. Hoewel soms geopperd wordt dat een verschillende culturele achtergrond, aanleiding kan geven tot een verschillende ervaring van de bewustwording en beleving van homoseksualiteit, dient vastgesteld dat u überhaupt geen enkele blijk geeft van het nadenken over, het omgaan met, en het ervaren van nog maar een enkele gedachte, overweging of gevoel bij het feit dat u homo bent – cultureel bepaald of niet – dit alles te midden van een maatschappij die manifest vijandig staat ten aanzien van uw seksuele oriëntatie. Immers, hoewel een verschillende culturele achtergrond aanleiding zou kunnen geven tot een verschillende wijze van beleving van de (ontluikende) homoseksualiteit, en een verschillende manier van omgaan met het feit als homo te leven in een homofobe maatschappij als de Ghanese, dient vastgesteld dat uit uw verklaringen eenduidig af te leiden valt dat u zich bij de ontdekking, en het ontluikende besef van uw homoseksuele geaardheid, helemaal geen vragen stelde. Uw verklaringen geven dan ook geen blijk van een andere (cultureel bepaalde) manier van beleving van de eigen geaardheid, maar duiden enkel op een volledig en manifest gebrek aan doorleefde ervaringen."

Door enkel te herhalen dat hij niet verrast was en dat hij nooit gevoelens koesterde voor vrouwen, brengt verzoeker geen ernstige elementen aan die op het voorgaande een ander licht werpen.

Verzoeker verduidelijkt vervolgens dat hij ongelukkig stelde dat hij S. zou overtuigd hebben om homoseksueel te worden maar dat hij eigenlijk bedoelde dat hij S. overtuigde om hun relatie een kans te geven. Dit betoog vindt geen grondslag in het gehoorverslag waaruit blijkt dat verzoeker wel degelijk doelde op het overtuigen van S. om homoseksueel te worden en niet op het overtuigen om hun relatie een kans te geven. Verzoeker werd immers uitdrukkelijk gevraagd: "Dus je kan een man overtuigen om tot een man aangetrokken te zijn?" (NPO, p. 31). Verzoeker heeft dit niet uitdrukkelijk betwist noch blijkt uit zijn antwoord impliciet dat hij negatief antwoordde op deze vraagstelling. Van verzoeker, die voorhoudt universitair geschoold te zijn, mag redelijkerwijze worden verwacht dat indien hij met "overtuigen" enkel doelde op het aangaan van een relatie maar niet op het aannemen van een geaardheid, hij onmiddellijk op de vraag van de protection officer zou reageren en hem zou verbeteren, quod non. De commissaris-generaal kon bijgevolg op goede gronden motiveren: "De manier waarop u homoseksualiteit voorstelt – als iets dat men kan overwegen, waartoe men kan 'beslissen', en iets dat men kan 'worden' – toont een compleet gebrek aan doorleefde ervaringen als homoseksueel aan."

Homoseksualiteit veronderstelt immers geen theoretische, verstandelijke beslissing of keuze, doch een feitelijke, aangeboren voorkeur en voorliefde voor personen van hetzelfde geslacht."

Wat betreft zijn beweerde outing als homoseksueel in november 2010 tijdens een studentenbijeenkomst, stelt verzoeker dat hij hiertoe in een impulsieve bui besloot, dat hij medestudenten vaak hielp tijdens bijlessen, dat het studentenpubliek zeer divers is, dat ook over mensenrechten werd gesproken en dat hij werkelijk dacht dat zijn medestudenten hem zouden accepteren. Hij herhaalt hiermee echter enkel eerder afgelegde verklaringen die geen afbreuk kunnen doen aan de terechte bevinding dat zulk gedrag niet strookt met dat van iemand die homoseksueel is in Ghana.

Gelet op de criminalisering van homoseksuele relaties in Ghana en de aanwezige homofobie in de Ghanese maatschappij mag redelijkerwijze worden verwacht dat een homoseksueel die wil opkomen voor LGBT-rechten in deze op bedachtzame wijze optreedt. Dit wordt bevestigd door de COI Focus van 1 juli 2019 die stelt dat de meeste LGBT-personen hun identiteit verbergen uit angst voor fysieke of verbale mishandeling en uitsluiting, dat slechts zeer weinigen het aandurven om openlijk te communiceren over hun geaardheid en dat de weinige verdedigers van LGBT-rechten zich soms gedwongen voelen hun steun in te trekken of te beperken (p. 20-21). Dat verzoeker niet nadenkt over zijn outing en de gevolgen ervan noch polst hoe zijn boodschap zou kunnen onthaald worden bij

medestudenten, hoewel hij aan sommigen bijles gaf, is in deze context dan ook niet aannemelijk, te meer hij ook verklaarde dat er studenten aanwezig zouden zijn geweest van zijn kerkgemeenschap (NPO, p. 16), waardoor de kans bestond dat zijn vader zou worden ingelicht. Indien verzoeker overigens werkelijk overtuigd was dat zijn medestudenten hem zouden aanvaarden, kan niettemin gezien de risico's voor homoseksuelen in Ghana worden verwacht dat hij zijn geaardheid eerst in een meer private context met een vertrouwenspersoon zou bespreken. Zijn beweerde impulsiviteit en gebrek aan enige reflectie over de gevolgen van zijn outing en zijn beweerde verrastheid over de reacties van de studenten, geven blijk van een onvermogen om zich in te leven in de situatie van een homoseksueel in Ghana. Verzoeker brengt geen overtuigende elementen aan die aannemelijk maken dat in zijn geval hierover alsnog anders moeten worden gedacht.

Met betrekking tot zijn vader herhaalt verzoeker niet meer dan zijn eerder afgelegde verklaringen. Het louter volharden in zijn relaas kan op geen enkele wijze een ander licht werpen op volgende pertinente bevindingen:

“U zegt dat u dacht dat uw vader, die voorheen zeer negatief stond t.a.v. homo's, zijn mening over homo's had bijgesteld omdat hij opeens geen commentaar meer gaf wanneer er over homo's werd gesproken in de media. U concludeerde hieruit dat hij milder was geworden (zie notities CGVS, 29). Het is helemaal niet geloofwaardig dat u op basis van dit vermoeden concludeerde dat uw vader minder vijandig zou staan t.a.v. mensen met een andere geaardheid. Bovendien trachtte u op geen enkele manier om hierover meer duidelijkheid te krijgen. Indien u werkelijk homoseksueel zou zijn, kan van u worden verwacht dat u, wanneer u de reactie van uw vader vreest, al het mogelijke doet om te achterhalen of hij inderdaad positiever stond t.a.v. homoseksuelen.

Vervolgens verklaarde u dat uw vader u, daags na uw outing, contacteerde en dat hij u wilde spreken (zie notities CGVS, p 14). U gaf aan dat u niet naar hem kon komen omdat het academiejaar was gestart. Uw vader accepteerde dit en jullie spraken af dat u bij de volgende vakantie naar huis zou komen. Doordat u een project moest afwerken, kwam u in januari 2011 terug naar huis i.p.v. december 2010. Uw vader was op dat moment niet aanwezig omdat hij moest reizen voor zijn werk. Hij vertelde u dat u terug naar de campus moest gaan als de lessen weer startten. U keerde daarop terug naar de universiteit toen de vakantie was afgelopen. Tijdens de Paasvakantie van 2011 keerde u terug naar uw ouders. Op Paasmaandag (25 april 2011) sprak uw vader u aan over wat hij had gehoord. Het is helemaal niet aannemelijk dat uw vader, wanneer hij dergelijk gerucht hoorde, u niet eerder trachtte te spreken. Hij wacht immers ongeveer een half jaar alvorens u hierover aan de tand te voelen. Indien uw vader werkelijk zou hebben vernomen dat u homoseksueel zou zijn, is het niet aannemelijk dat hij gedurende een half jaar geen enkele actie onderneemt, zeker gezien zijn functie binnen de kerkgemeenschap.

Vervolgens verklaart u dat u werd buitengesloten door uw vader en dat u hierop naar de universiteit terugkeert. Uw vader had u verwenst en had u bedreigd met de dood (zie notities CGVS, p 3). Indien u werkelijk met de dood werd bedreigd en indien u werkelijk uw vader vreesde, is het helemaal niet aannemelijk dat u gewoon naar de universiteit terugkeerde en dat u daar bleef deelnemen aan de lessen, naar de kerk ging,... Ook hier kan u geenszins overtuigen dat u homoseksueel bent in een vijandig Ghana.”

Waar verzoeker nog betoogt dat het onredelijk is om van hem te verwachten dat hij op de hoogte is van de rechten van homoseksuelen in Ghana, kan de Raad nergens in de bestreden beslissing zulke verwachting lezen. Wel wordt vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de situatie van homoseksuelen in Ghana. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan dat deze bevinding, waarover omstandig wordt gemotiveerd, kan weerleggen.

Verzoeker tracht verder nog het gegeven dat hij eerst geen melding maakte van C. als een partner in Ghana te verschonen door te verwijzen naar de beweerde mishandeling door C. in Griekenland, doch waar hij verklaart dat C. de man is hem heeft geholpen heeft om Ghana te verlaten en die hem tien jaar heeft opgesloten is het juist niet aannemelijk dat hij initieel zou vergeten om melding te maken van C. als zijn tweede partner in Ghana.

Verzoeker laat de overige bevindingen van de commissaris-generaal verder ongemoeid.

Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van algemene situatie voor homoseksuelen in Ghana, acht de Raad de bevindingen van de commissaris-generaal, zoals samengevat in punt 4.1 en omstandig gemotiveerd in de bestreden beslissing, voldoende pertinent en determinerend om de commissaris-generaal bij te treden in het besluit dat verzoeker zijn beweerde homoseksuele geaardheid niet aannemelijk maakt. Zij worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat verzoeker derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend.

4.4. Nu geen geloof wordt gehecht aan verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid, kan er ook geen geloof worden gehecht aan zijn beweerde vasthouding in Griekenland door C. en dus ook niet aan zijn bewering dat een ander persoon zijn documenten zou hebben misbruikt om een visum aan te vragen bij het Spaanse consulaat te Colombia, noch aan zijn bewering dat hij werkelijk dacht dat zijn Griekse documenten authentiek waren. Verzoekers betoog in deze is dan ook niet dienstig.

Nu geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid, kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn vrees voor vervolging, als rechtstreeks gevolg van zijn beweerde geaardheid, bij terugkeer naar Ghana. Verzoeker maakt, bij gebrek aan een geloofwaardige homoseksuele geaardheid, niet aannemelijk dat hij om deze reden bij terugkeer familiale problemen zal ondervinden noch dat hij vanuit de Ghanese samenleving zal worden onderworpen aan vervolging. Verzoekers verwijzing naar de onveilige situatie voor homoseksuelen in Ghana is niet dienstig nu hij er niet in slaagt zijn beweerde homoseksuele geaardheid aannemelijk te maken en de Raad hiervan te overtuigen. Een onderzoek naar de gevolgen van terugkeer dringt zich in deze context dan ook niet op en verzoekers betoog dat het onmogelijk is om de bescherming van zijn land in te roepen is verder niet meer relevant.

(...)

5.1. Gelet op de in punt 4 gedane vaststellingen, kan verzoeker zich niet langer een beweerde homoseksuele geaardheid steunen om aannemelijk te maken dat er in zijn geval ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.”

Deze beoordeling is bekleed met een gezag van de gewijsde. Bijgevolg kan enkel worden vastgesteld dat de verzoeker met de loutere weergave van zijn asielrelaas en zijn beweringen omtrent zijn homoseksuele geaardheid en met het naar voor gebrachte algemene rechtstheoretische betoog omtrent artikel 3 van het EVRM niet aantoonde dat de met de eerste bestreden beslissing opgelegde terugkeer naar zijn land van herkomst hem blootstelt aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat om te kunnen besluiten tot een schending van deze bepaling er in ieder geval dient te worden aangetoond dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. In het kader van artikel 3 van het EVRM is echter vereist dat hij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Gelet op hetgeen voorafgaat dient de Raad vast te stellen dat op basis van verzoekers betoog niet kan worden vastgesteld dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat er een risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM.

4.1.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing wel degelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet. De eerste bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Zo motiveert de verweerder dat aan de verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of verblijfstitel op het

moment van zijn arrestatie. De eerste bestreden beslissing vermeldt voorts dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 23 juni 2021 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving als Unieburger indiende bij de stad Gent, dat hij deze aanvraag staaft met een Grieks paspoort en een Griekse identiteitskaart en dat de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten op 28 juni 2021 vaststelde dat deze voorgelegde stukken vals zijn, zodat de verzoeker zijn nationaliteit als Unieburger niet bewezen heeft. Er wordt geduïd dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 juli 2021 aan de stad Gent meedeelde dat de aanvraag van de verzoeker tot een verklaring van inschrijving als Unieburger als nietig moet worden beschouwd. Daarnaast wordt vastgesteld dat de verzoeker verklaarde in België te zijn om werk te zoeken, dat hij verklaarde niet terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van zijn seksuele oriëntatie waarvan echter geen bewijzen worden voorgelegd en in het administratief dossier hierover niets kan worden teruggevonden, dat de verzoeker verklaarde een partner te hebben in België, doch dat hij geen gegevens heeft van deze persoon waardoor er geen mogelijkheid is om een onderzoek te doen naar een eventueel gezinsleven, en dat de verzoeker verklaart geen medische problemen te hebben. De verweerder leidt hieruit af dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt en dat er rekening werd gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Tevens motiveert de verweerder waarom aan de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Er bestaat immers een risico op onderduiken in hoofde van de verzoeker en hij vormt een bedreiging voor de openbare orde omdat hij gebruik maakt van valse documenten in een poging zijn verblijf te regulariseren. Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat de verzoeker op 23 juni 2021 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving als Unieburger indiende bij de stad Gent, dat hij deze aanvraag staaft met een Grieks paspoort en een Griekse identiteitskaart, dat de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten op 28 juni 2021 vaststelde dat deze voorgelegde stukken vals zijn en dat de verzoeker bijgevolg zijn nationaliteit als Unieburger niet bewezen heeft.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt het geheel van de geboden motieven hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In zoverre de verzoeker zich nog beroept op een schending van *“de wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting”*, merkt de Raad op dat ook deze wet enkel een formele motiveringsverplichting instelt. Wat deze grief betreft, kan het middel derhalve, om de hierboven reeds uiteengezette redenen en voor zover het al ontvankelijk is, evenmin worden aangenomen.

4.1.3. De verzoeker maakt vervolgens gewag van een schending van de hoorplicht, waarbij hij stelt dat hij niet (grondig) werd gehoord over zijn sociale en familiale toestand.

Vooreerst wordt erop gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 12 juli 2021, dit is eveneens de dag waarop de bestreden beslissingen werden genomen, mondeling werd gehoord. Er werd de verzoeker tevens een vragenlijst voorgelegd, die hij heeft ingevuld met behulp van de diensten van een tolk en die hij heeft ondertekend. Aan de verzoeker werd gevraagd sinds wanneer en waarom hij in België is (vragen 1 en 2). De verzoeker heeft hieromtrent verklaard dat hij sinds 16 juni 2021 in België is en dat hij hier is om werk te zoeken. Vraag 7 luidde als volgt: *“Heeft u een partner met wie u een duurzame relatie heeft en/of kinderen in België? Zo ja, wie?”* De verzoeker antwoordde: *“Ik heb vriend. Er zijn geen kinderen.”* Op vraag 8 *“Heeft u familie in België? Zo ja, wie?”* antwoordde de verzoeker: *“Neen”* en op vraag 9 *“Heeft u familie in uw herkomstland?”* antwoordde hij: *“Ik heb geen familie in Griekenland: Ik heb familie in Ghana, maar zij hebben mij weggezonden.”*

Het blijkt dan ook dat de verzoeker, in het licht van het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel, de mogelijkheid heeft gehad om alle elementen betreffende zijn sociale en familiale toestand toe te lichten. In de bestreden akte wordt melding gemaakt van verzoekers verklaringen en de gemachtigde gaat ook uitdrukkelijk in op de inhoud van deze verklaringen. De verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij aanvoert dat hij niet werd gehoord over zijn sociale en familiale toestand. Het kan de gemachtigde ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met gegevens die de verzoeker in het kader van de uitoefening van zijn hoorrecht niet heeft medegedeeld, hoewel hij daartoe expliciet werd bevraagd. De verzoeker maakt verder ook geenszins concreet aannemelijk op welk punt het gehoor en de bevraging van 12 juli 2021 niet zou volstaan in het licht van de hoorplicht als beginsel

van behoorlijk bestuur. Verder licht de verzoeker niet toe welke concrete elementen over zijn sociale en familiale toestand hij alsnog wenste mee te delen.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

4.1.4. De verzoeker beroept zich tevens op een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Uit zijn uiteenzettingen blijkt dat de verzoeker eveneens de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoeker benadrukt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ertoe gehouden is alle elementen en het geheel van de elementen in rekening te brengen. Volgens de verzoeker heeft de verweerder nagelaten om de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken en werd er evenmin een onderzoek verricht omtrent zijn verklaring dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van zijn seksuele oriëntatie. De verzoeker geeft aan dat hij intussen, gelet de onmogelijkheid tot terugkeer omwille van zijn seksuele geaardheid, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Hij stelt dat zijn vader de kerkgemeenschap opdroeg om hem op te jagen en hem te doden en dat homoseksualiteit totaal niet aanvaard wordt en geen normaal leven kan leiden in zijn gemeenschap. De verzoeker stelt terecht te vrezen voor zijn leven.

In de eerste bestreden akte werd als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart in België te zijn om werk te zoeken. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van zijn seksuele oriëntatie echter kan betrokkene kan hier geen bewijzen van voorleggen, in zijn administratief dossier vinden we hiervan ook niets terug. Betrokkene verklaard een partner te hebben in België, hij geeft geen gegevens van deze persoon waardoor we niet in de mogelijkheid zijn om een onderzoek te doen naar een eventueel gezinsleven. Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

De verweerder heeft deze vaststellingen gedaan op basis van de stukken waarover hij beschikte op het moment van de eerste bestreden beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker voorafgaand aan het treffen van de eerste bestreden beslissing werd gehoord (zie *supra*). De verzoeker heeft niet enkel mondelinge verklaringen afgelegd ten aanzien van de federale politie, maar hij werd tevens gehoord aan de hand van een schriftelijke vragenlijst die werd ingevuld met medewerking van een tolk en die door de verzoeker werd ondertekend. Hieruit blijkt dat aan de

verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of er elementen zijn die een uitdrukkelijke terugkeer in de weg staan, waarop de verzoeker ontkennend antwoordde (zie administratief rapport: illegaal verblijf – openbare orde d.d. 12 juli 2021). De schriftelijke vragenlijst die op datzelfde moment werd ingevuld, bevat voorts nog een aantal concrete vragen omtrent de duur van het verblijf in België, de gezins- en familiale toestand, de redenen voor het verblijf in België, het al dan niet hebben ingediend van een verzoek om internationale bescherming in België of in een ander Europees land, en de gezondheidstoestand. De verzoeker verklaarde inderdaad dat hij naar België kwam om werk te zoeken ('formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling', vraag 2). Vraag 4 luidde als volgt: "Om welke reden(en) keerde u niet terug naar uw herkomstland?", waarop de verzoeker antwoordde "Door mijn seksuele oriëntatie". Het blijkt dan ook dat de verzoeker geen verdere details heeft gegeven omtrent de redenen om niet terug te keren naar zijn land van herkomst én dat hij bovendien mondeling verklaarde dat er geen elementen zijn die een onmiddellijke terugkeer in de weg staan. Het relaas dat thans naar voor wordt gebracht en het pas op 14 juli 2021 ingediende verzoek om internationale bescherming, zijn elementen die niet voorlagen op het moment van de eerste bestreden beslissing en waarmee de verweerder dus ook geen rekening kon houden. In het licht van het gegeven dat de verzoeker ontkende dat er elementen zijn die aan een onmiddellijke terugkeer in de weg staan en in het licht van de eenvoudige en loutere verklaring dat de verzoeker niet terugkeerde naar zijn land van herkomst omwille van zijn seksuele oriëntatie, volstaat het onderzoek dat door de verweerder werd gevoerd. De verzoeker toont niet aan dat de verweerder, gelet op de hem op dat moment voorliggende elementen, niet op een deugdelijk gemotiveerde wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat de verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Voor het overige laat de verzoeker na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen hij geschonden acht en de wijze waarop de eerste bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

4.1.5. Het eerste middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

4.2. In een tweede middel, dat blijkens de aanhef exclusief gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de "Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM en van "het IVRK". In de uiteenzetting van het middel wordt gewag gemaakt van een schending van de hoorplicht en van artikel 3 van het EVRM.

4.2.1. Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

"Verzoeker kreeg een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris van Aziel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art. 3, van het EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Ghana en gedurende 3 jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

IV. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Het is zeer onzorgvuldig van verwerende partij om geen onderzoek te doen naar de schending van art. 3 van het EVRM.

Nochtans dienen ze zelf ook een grondig en individueel onderzoek te verrichten alvorens men verzoeker opakt en in een gesloten centrum onderbrengt.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het is onredelijk van verwerende partij om verzoeker eerst op te sluiten en hem een inreisverbod af te leveren om nadien een grondig onderzoek te voeren of hij effectief kan terugkeren.

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar , feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker werd gevoerd.

Dit wordt ook vermeld in de bestreden beslissing zelf. Verwerende partij stelt enkel dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Hieruit blijkt dan ook dat de motivering m.b.t. het inreisverbod van 3 jaar onvoldoende is.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaalt het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. "

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod van dit kaliber op te leggen.

Verzoeker verbleef gedurende jaren in Griekenland en reisde naar België om zich hier te vestigen na het overlijden van zijn partner. Hij kan niet terugkeren naar Ghana. Hij is daar inmiddels al jaren niet meer geweest. Hij wordt daar opgejaagd en bedreigd met de dood omwille van zijn seksuele geaardheid. Zijn vader is een belangrijk persoon in de gemeenschap en heeft de leden van de gemeenschap opgedragen hem op te jagen en te doden, omwille van zijn geaardheid. Hij heeft in Ghana geen enkele toekomst.

De valse documenten waar naar wordt verwezen zijn enkel gebruikt door verzoeker teneinde zijn eigen leven te redden en niet te moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij was bovendien er werkelijk van overtuigd dat deze echt waren. Zijn partner heeft deze voor hem geregeld, zodat hij in veiligheid kon leven.

Hier werd niet het minste onderzoek naar gevoerd. Verzoeker diende inmiddels een verzoek tot internationale bescherming in.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Verwerende partij schendt dan ook in deze bestreden beslissing zwaar de motiveringsverplichting gezien zij niet afdoende verantwoorden waarom in casu een inreisverbod voor de termijn van 3 jaar opgelegd moet worden.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker. Verzoeker mag immers 3 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden.

Verwerende partij weigert rekening te houden met alle en het geheel van elementen.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen.

Schending van de hoorplicht

Daarnaast werd verzoeker niet grondig gehoord over zijn sociale en familiale situatie in België, alvorens hem een inreisverbod werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten en gedurende 3 jaar niet kan terugkeren. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel inreisverbod uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een inreisverbod te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijz hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr 184.616 in RVV 202254).

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker en zijn gezinsleven.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

IV. 2. Schending van artikel 3 EVRM

Terugkeer zou een schending van art. 3 van het EVRM uitmaken. Dit omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren, zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Verzoeker is immers al jaren niet meer in zijn land van herkomst geweest.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan.

Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verzoeker was in zijn land van herkomst een voorstander van de LGBT-gemeenschap. Hij is homoseksueel. Hij hield dit verborgen voor zijn familie, en in het bijzonder voor zijn vader. Zijn vader is pastoor en lid van een internationale kerkgemeenschap, de True Christ Apostels International Church. Homoseksualiteit wordt in zijn gemeenschap niet aanvaard.

Verzoeker leerde op de universiteit een Griekse student kennen, die in Ghana verbleef omwille van een gemeenschappelijk project op de universiteit van Accra. Ze begonnen een relatie. Verzoeker dacht zijn vader te kunnen overtuigen om homoseksuele mensen een kans te geven. Hij reageerde echter zeer negatief. De vader van verzoeker zei hem nooit meer te willen zien en beloofde de gemeenschap in te schakelen om hem op te jagen en te doden. Verzoeker heeft een gegronde vrees te zullen worden gedood als ze hem vinden. Hij is zo bang dat hij geen enkel sociale media account heeft, uit angst dat iemand hem zal vinden. Gezien zijn vader deel uit maakt van een internationale kerkgemeenschap, vreest hij dat ze hem zo zullen vinden. De moeder van verzoeker heeft geen autoriteit binnen het gezin

en zijn broers en zussen wensen niets meer met hem te maken te hebben. Hij heeft aldus niemand die hem zal kunnen opvangen en beschermen.

Verzoeker kon nergens meer terecht en vreesde voor zijn leven. Hij vluchtte samen met zijn Griekse partner naar Griekenland. Ze leefden daar sinds 2011 samen. Zijn partner zorgde voor hem, gaf hem onderdak en regelde een tewerkstelling (onofficieel). Zijn partner regelde een Griekse identiteitskaart en Grieks paspoort teneinde verzoeker te willen helpen om ondergedoken te leven. Op 17 mei 2021 overleed de partner van verzoeker in het ziekenhuis aan de gevolgen van het corona virus. De familie van zijn partner beschuldigden hem van de besmetting. Hij kon aldus niet meer in Griekenland verblijven en kwam naar België voor een beter leven.

Verwerende partij stelt dat er geen persoonlijke vrees is waardoor een schending van artikel 3 EVRM niet kan weerhouden worden. Verzoeker zou zijn persoonlijke vrees niet aannemelijk maken.

Verwerende partij houdt bovendien geen enkele rekening met het feit dat verzoeker de valse documenten gebruikte om te kunnen ondergedoken blijven. Hij vreest terecht te zullen gedood worden, wanneer de leden van zijn gemeenschap hem zullen vinden. Hij kan onmogelijk terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verwerende partij heeft geen enkel onderzoek gevoerd naar de situatie in het land van herkomst, noch heeft zij de elementen die werden opgeworpen door verzoeker onderzocht en mee in de beoordeling opgenomen. Dat het duidelijk is dat verwerende partij niet voldaan heeft aan de motiveringsverplichting die op haar rust en dat de bestreden beslissing wel degelijk een schending van deze verplichting inhoudt.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 3 EVRM.

Het niet voeren van een adequaat onderzoek naar de situatie is flagrant onzorgvuldig en schendt de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker! De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

Dat verzoeker onder de bescherming valt van art 3 EVRM.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Bezwaarlijk kan men stellen dat dit een grondig en individueel onderzoek uitmaakt!

Verzoeker diende bovendien een verzoek tot internationale bescherming in. Verzoeker wenst deze af te wachten, gezien zijn gegronde vrees voor een terugkeer naar zijn land van herkomst."

4.2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

De verzoeker voert de schending aan van "het IVRK". Hij laat na enige concrete bepaling van "het IVRK" aan te duiden dat hij geschonden acht. Alleen al om die reden is het tweede middel, wat de aangevoerde schending van "het IVRK" betreft, niet-ontvankelijk.

De verzoeker voert tevens de schending van artikel 8 van het EVRM aan, maar hij zet niet uiteen op welke wijze hij artikel 8 van het EVRM door de tweede bestreden beslissing geschonden acht. Het tweede middel is, ook wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.2.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die

aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend. Daarnaast wordt eveneens gemotiveerd om welke reden(en) de verweerder heeft geopteerd voor een inreisverbod met een geldingsduur van drie jaar. In dit verband wordt er onder meer op gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 23 juni 2021 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving als Unieburger indiende bij de stad Gent, dat hij deze aanvraag staaft met een Grieks paspoort en een Griekse identiteitskaart en dat de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten op 28 juni 2021 vaststelde dat deze voorgelegde stukken vals zijn, zodat de verzoeker zijn nationaliteit als Unieburger niet bewezen heeft. Er wordt geduid dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 juli 2021 aan de stad Gent meedeelde dat de aanvraag van de verzoeker tot een verklaring van inschrijving als Unieburger als nietig moet worden beschouwd. Daarnaast wordt vastgesteld dat de verzoeker verklaarde in België te zijn om werk te zoeken, dat hij verklaarde niet terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van zijn seksuele oriëntatie waarvan echter geen bewijzen worden voorgelegd en in het administratief dossier hierover niets kan worden teruggevonden, dat de verzoeker verklaarde een partner te hebben in België, doch dat hij geen gegevens heeft van deze persoon waardoor er geen mogelijkheid is om een onderzoek te doen naar een eventueel gezinsleven, en dat de verzoeker verklaart geen medische problemen te hebben. De verweerder leidt hieruit af dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt en dat er rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. De verweerder concludeert dat de verzoeker niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden en gelet op al deze elementen, het belang van immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt het geheel van de geboden motieven hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In zoverre de verzoeker zich nog beroept op een schending van *“de wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting”*, merkt de Raad op dat ook deze wet enkel een formele motiveringsverplichting instelt. Wat deze grief betreft, kan het middel derhalve, om de hierboven reeds uiteengezette redenen en voor zover het al ontvankelijk is, evenmin worden aangenomen.

4.2.4. De verzoeker maakt tevens gewag van een schending van de hoorplicht, waarbij hij stelt dat hij niet (grondig) werd gehoord over zijn sociale en familiale toestand.

De Raad herhaalt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 12 juli 2021, dit is eveneens de dag waarop de bestreden beslissingen werden genomen, werd gehoord. Er werd de verzoeker tevens een vragenlijst voorgelegd, die hij heeft ingevuld met behulp van de diensten van een tolk en die hij heeft ondertekend. Aan de verzoeker werd gevraagd sinds wanneer en waarom hij in België is (vragen 1 en 2). De verzoeker heeft hieromtrent verklaard dat hij sinds 16 juni 2021 in België is en dat hij hier is om werk te zoeken. Vraag 7 luidde als volgt: *“Heeft u een partner met wie u een duurzame relatie heeft en/of kinderen in België? Zo ja, wie?”* De verzoeker antwoordde: *“Ik*

heb vriend. Er zijn geen kinderen.” Op vraag 8 “Heeft u familie in België? Zo ja, wie?” antwoordde de verzoeker: “Neen”. Op vraag 9 “Heeft u familie in uw herkomstland?” antwoordde de verzoeker: “Ik heb geen familie in Griekenland: Ik heb familie in Ghana, maar zij hebben mij weggezonden.”

Het blijkt dan ook dat de verzoeker de mogelijkheid heeft gehad om alle elementen betreffende zijn sociale en familiale toestand toe te lichten. In de tweede bestreden beslissing wordt melding gemaakt van verzoekers verklaringen en de verweerder gaat ook uitdrukkelijk in op de inhoud van deze verklaringen. De verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij aanvoert dat hij niet werd gehoord over zijn sociale en familiale toestand. Het kan de gemachtigde niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met gegevens die de verzoeker in het kader van de uitoefening van zijn hoorrecht niet heeft medegedeeld, hoewel hij daartoe expliciet werd bevroegd. De verzoeker maakt verder ook geenszins concreet aannemelijk op welk punt het gehoor en de bevraging van 12 juli 2021 niet zou volstaan in het licht van de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur bij het opleggen van het bestreden inreisverbod. Verder licht de verzoeker niet toe welke concrete elementen over zijn sociale en familiale toestand hij alsnog wenste mee te delen.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

4.2.5. De verzoeker beroept zich voorts nog op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Deze beginselen wordt mede onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*.

De verzoeker voert aan dat de verweerder geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier. De verweerder heeft volgens de verzoeker onzorgvuldig en onredelijk gehandeld door geen onderzoek te voeren naar de schending van artikel 3 van het EVRM en door pas na het afleveren van het inreisverbod grondig te onderzoeken of de verzoeker effectief kan terugkeren. De verzoeker betoogt dat artikel 3 van het EVRM geschonden zal worden wanneer hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst en zet uiteen waarom de terugkeer volgens hem niet mogelijk is.

Het betoog van verzoeker is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten, en niet tegen de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod. De tweede bestreden beslissing houdt immers op zich geen terugkeerverplichting in (die wel wordt opgelegd door de eerste bestreden beslissing), maar enkel het hieraan accessoire verbod om gedurende een periode van drie jaar het Schengengrondgebied terug in te reizen en er te verblijven. Het betoog inzake de onmogelijkheid tot terugkeer en de hieraan ontleende schending van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, wordt in het tweede middel bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Waar de verzoeker nog stelt dat hij de valse documenten enkel heeft gebruikt teneinde niet te moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat de verzoeker hiermee in wezen erkent dat hij valse documenten heeft gebruikt om de Belgische autoriteiten te misleiden. De verzoeker gaat bovendien voorbij aan de volgende motieven van de tweede bestreden beslissing: *“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 23.06.2021 een aanvraag “Verklaring van inschrijving als EU onderdaan” indiende bij de gemeente Gent. Hij staaft deze aanvraag met een Grieks paspoort met nummer (...) en een Griekse identiteitskaart met nummer (...). Op 28.06.2021 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vast dat betrokkene een vals paspoort had voorgelegd (rapport RR-2021-001431 / AZ-2021-002051) en een valse identiteitskaart (RR-2021-001432 / AZ-2021002052. Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Op 06.07.2021 deelde DVZ aan de gemeente Gent mee dat betrokkene aanvraag tot inschrijving als EU-burger als nietig dient te worden beschouwd.”* Deze motieven vinden steun in de stukken van het administratief dossier, dat een afschrift bevat van de door de betrokken diensten gedane vaststellingen. De verzoeker weerlegt niet dat hij de valse documenten heeft aangewend om in België het verblijfsrecht als Unieburger te genieten. Dit gaat dan ook ontegensprekelijk verder dan het louter aanwenden van valse documenten teneinde een terugkeer te verhinderen. Dat de verzoeker naar eigen zeggen voor zijn leven vreest, kan niet worden aangenomen, gelet op het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 260 533 van 13 september 2021. Dat de verzoeker ervan overtuigd was dat de documenten echt waren, kan niet worden aangenomen aangezien het gaat om reis- en identiteitsdocumenten die blijf geven van een

geheel andere nationaliteit dan verzoekers verklaarde nationaliteit. De verzoeker kan dan ook niet ernstig voorhouden dat hij geloofde dat zijn vriend voor hem, als Afghaans onderdaan, authentieke Griekse reis- en identiteitsdocumenten had geregeld. De verzoeker beperkt zich overigens tot blote beweringen, waarmee de motieven van de tweede bestreden beslissing niet aan het wankelen worden gebracht.

De verzoeker toont met zijn betoog dan ook niet aan dat de verweerder de voorliggende feiten verkeerd of kennelijk onredelijk heeft beoordeeld waar hij motiveert dat de verzoeker, gelet op het gebruik van de valse documenten, niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden en om mede om deze reden een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

4.2.6. Voor het overige laat de verzoeker na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen hij geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

4.2.7. Het tweede middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens van 12 juli 2021. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft voor het overige geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE